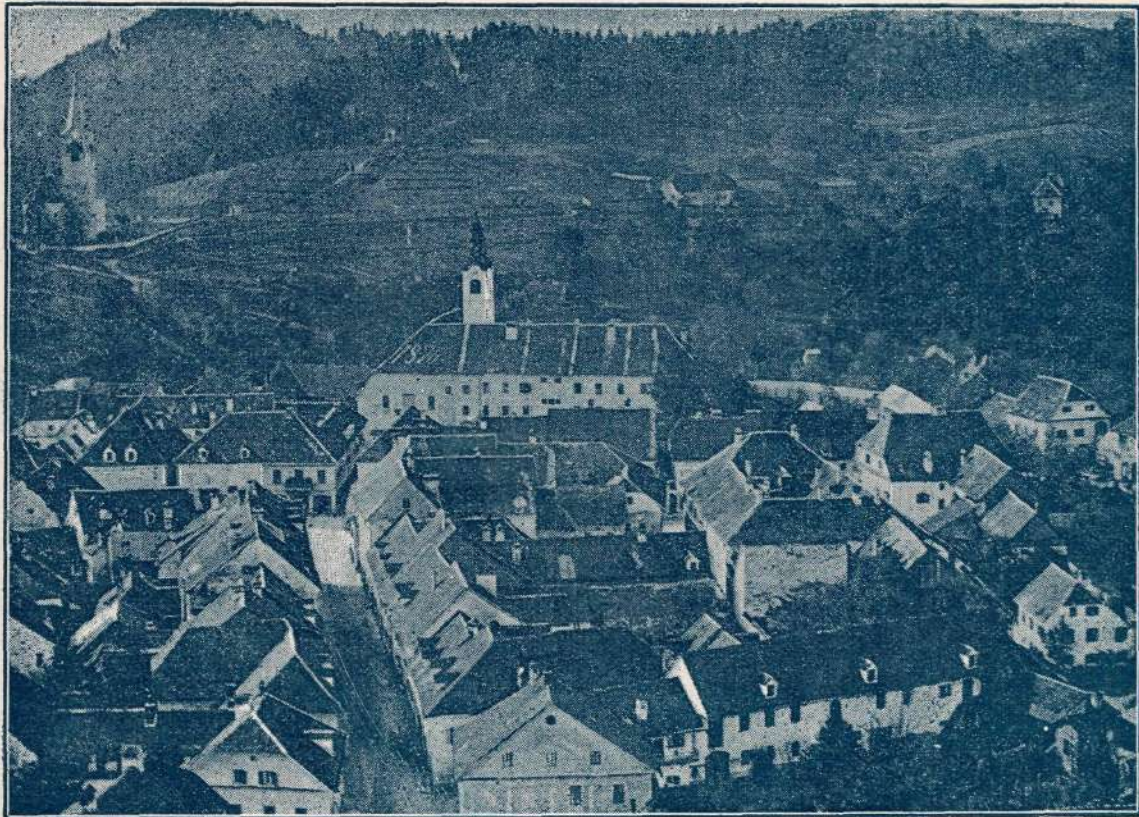

govorili, da ga bodo upniki »zagnali«. Zato bi bil sedaj denarni Gorčič kakor nalašč pravi pomočnik v sili.

Sprejeli so ga jako prijazno. Po »malici« sta ženski odšli iz sobe, Marini se je pa pomaknil bliže kaminu in povabil za seboj tudi Vinka. Zunaj je brila močna burja, po sobi se je širila prijetna gorkota, zahajajoče solnce ie napolnilo zrak z nekim rdečkastim

polmrakom. Ta skrivnostna poltema pa vpliva tako prijetno, tako pesniško na duha. Tedaj je začel Marini: »Vinko, danes izpolnjujem voljo vašega očeta. Naprosil me je blagi prijatelj, trdeč, da sam ne more, naj vam jaz pojasnim zadevo, o kateri vam je hotel povedati oni večer, ko se je pobil.

Službovala sva skupno v mestu D. v Dalmaciji. Prijatelja, kakoršna sva bila

Pogled na severni del Kamnika z vzhodne strani.
(Po fotografiji.)

vedno, zaupala sva si vse in večino prostega časa sva tudi preživela skupno. Vaš oče se je zagledal v črnolaso Dalmatinko iz imovite hiše. Ko je roditelja vprašal, ali mu jo dovolita v zakon, bila sta zelo vesela, in tudi lepa Mária je bila vesela tako dičnega junaka, kakor je bil vaš oče. V nekoliko tednih je bila poroka. Mlada poročenca sta živela srečno in zložno več ko jedno leto; potem se je pa veselje roditeljema še

povečalo, ko sta dobila nežno detece, malo Mérico. Sreča je opoteča, in samo menjava je stalna na svetu.

Kmalu potem se vrne s svojega potovanja po morju sin neke druge meščanske družine. Imenoval se je Dinko. Ta Dinko, tako so tedaj govorili, bil bi rad že prej imel Mérico, a stariši njeni mu je niso dali, ker je bil še premlad. Zato je šel zopet na morje in nekaj let ga ni bilo nazaj. Sedaj se